Luxemburg (en een beetje België) - juli 2022

Na de opknapbeurt van meneer B's motorhome (nieuwe banden achter, deur weer terug aan mekaar geplakt, gaslek gedicht, oprolmechanisme luifel vervangen, satellietantenne weer gehoorzaam gemaakt enz enz...) leek het wel leuk om de familie K & C nog eens terug te zien op verplaatsing.

Een andere reden waarom meneer B per se nog eens op pad wilde gaan was dat hij ondertussen ook een setje van Peggy Peg gekocht had en deze set zou geheid de luifel kunnen verankeren en beletten dat die door een snode windvlaag over het dak van de motorhome zou waaien. En er waren zelfs "haringen" -eigenlijk zijn het een soort uit de kluiten gewassen schroefbouten- van verschillend pluimage bij de set inbegrepen. Te gebruiken afhankelijk van het type ondergrond.

Meneer K is een kei in het vinden van geschikte landingsplaatsen voor motorhomes. Dat weten we al sinds jaar en dag en we maken daar graag gebruik/misbruik van. Ditmaal echter was er een kleine complicatie daar dochter E (Familie K & C) het team vervoegde en te voet uitstapjes maakte. Dit maakte wel dat het aantal geschikte camperplaatsen wat beperkt werd.
Maar geen nood, meneer K weet wel raad en hij kwam uit bij de camperplaats Fuussekaul in het GH Luxemburg.
Ja, vrienden, ik weet het, luiheid siert de mens en ik kort het Groot Hertogdom Luxemburg vanaf hier dan maar af naar GHL. Waarom die van zo een klein landje er zo een lange naam aan willen geven is gehuld in een waas van geheimzinnigheid. De Luxemburgers beweren dat ze het antwoord kennen, maar ik vind het maar niks, wat de uitleg ook mag zijn. GHL klinkt ook mooi en is representatiever voor de grootte van het landje.

Voor jullie verder lezen toch nog even meegeven dat, geheel in mijn stijl, ik de feiten op schrift stel zoals ik meen dat ze zich voorgedaan hebben. Als zij die er daadwerkelijk bij waren er een andere visie op nahouden dan wijt ik dit geheel en al aan hun beperkte fantasie.
En vermits het ditmaal een relatief korte uitstap betrof zal dit ook een relatief kort verslag zijn. Zonder foto's ditmaal, meneer K. Een foto is zoals duizend woorden placht men wel eens te zeggen. Ik hou het bij die duizenden woorden, je gaat zelf voor de beeldvorming moeten zorgen meneer K. En vermits het een korte reis was wordt dit ook een kort verslag.

Fuussekaul dus. We zijn er ondertussen achtergekomen dat dit Letzeburgs is voor Vossenhol.
En daar gaan we weer. Wij Belgen klagen steen en been dat we opgescheept zitten met drie officiële talen, maar de Luxemburgers doen hier niet voor onder. Die hebben ook drie officiële landstalen, en dat voor een landje dat nog eens 9 keer kleiner is dan België. In verhouding zouden wij Belgen dus feitelijk 27 landstalen moeten hebben.
Je kan een inwoner van het GHL dan ook aanspreken als iemand van het Groussherzogtum Lëtzebuerg (Luxemburgs), het Grand-Duché de Luxembourg (Frans) of het Großherzogtum Luxemburg (Duits).

En met alle respect, maar het Lëtzebuergs klinkt toch maar als een boeventaaltje. Je kan met wat moeite wel opmaken over wat ze het hebben wanneer ze zich overgeven aan hun eerste landstaal, maar details kan je er niet uithalen.
Gelukkig stellen ze hun taal ook op schrift en dan kan je er, mits de nodige fantasie, wel wat meer informatie uit afleiden. Het Lëtzebuergs is volgens mij een combinatie van Duits, Limburgs en West-Vlaams. Een ongehoorde bonte kakofonie van de meest onmogelijke klanken dus. Wanneer een Chinees dit gebrabbel hoort slaat die bleek uit. Hebben we persoonlijk meegemaakt toen we in Luxemburg stad (ja, vrienden, om het nog wat moeilijker te maken is er in België een provincie Luxemburg en heeft men de hoofdstad van het GHL dan maar Luxemburg genoemd - dit was volgens mij bedoeld om de Duitsers te misleiden bij hun excursies 14-18 en 40-45 maar dat is niet gelukt) ‘s middags een lekkere hap Chinees eten binnenwerkten, en er een rasechte Lëtzebuerger binnenstapte en zowaar een praatje startte in het Lëtzebuergs met het personeel. Maar die moeten zeker gedacht hebben met alle Chinezen maar niet met de deze en ze bleven het antwoord, of enige andere reactie, dan ook schuldig, terwijl hun gezichten in ongemeen grote vraagtekens wijzigden. Soit, je moet het eens meegemaakt hebben. Chinese vraagtekens dan nog.
Mevrouw A en meneer B hebben dan maar wijselijk besloten om conversaties in dat restaurant te beperken tot andere, internationaal meer aanvaardde talen zoals het Frans en het Engels. Ons Chinees is namelijk niet zo goed en meneer B merkte, geheel terecht overigens, dat het personeel erg vlot overweg kon met het Putonghua.
Pu wat? Allee, dat is hoe de Chinezen het Mandarijn ofte het standaardchinees noemen. Ik heb in mijn jeugd ooit een poging ondernomen om me deze taal eigen te maken, maar dat is op een sisser uitgedraaid. Ik heb proefondervindelijk vastgesteld dat de Chinezen mijn Chinees niet begrijpen. Net zomin als de Thai mijn Thai ook niet begrijpen. Ook hier een voortijdige opgave mijnerzijds.
Om toch nog iets goed te maken kan ik melden dat zoonlief (die van meneer B voor alle duidelijkheid) de Thaise taal wél vlot beheerst, dus ik beschouw mezelf dan, genetisch gezien, ook niet als een totale mislukking op taalgebied.

Wonderlijk genoeg hebben we eigenlijk weinig of geen Duits horen spreken in de gebieden die wij afgeschuimd hebben. Ik vermoed dat we daarvoor meer naar het oosten van het land dienden op te schuiven.
We konden ons behelpen in het Frans (en in het Chinees restaurant ook in het Engels en het Chinees - zeer vriendelijk personeel daar trouwens). (en lekker eten).

Het hele domein van Fuussekaul wordt doormidden gesneden door een vrij drukke straat. Aan de ene kant van de straat bevindt zich de receptie waar je geacht wordt je spontaan aan te melden wanneer je toekomt, samen met een grote camping en een soort vakantiedorp bestaande uit een verzameling bungalowtjes. Aan de andere kant van de straat bevindt zich de staanplaats voor de motorhomes en het textielloze camping gedeelte. Dat laatste is trouwens netjes afgescheiden van de rest door een meer dan twee meter hoge omheining waardoor je niet (of nauwelijks) kan piepen.
En nee, denk nu niet dat ik een viespeuk ben die stiekem tracht een blik op te vangen van de kampeerders in hun textielloze uitrusting, maar wanneer mijn blik onwillekeurig en geheel toevallig (zo zie je maar) richting omheining glijdt dan stel ik vast dat er jaren geleden toch wel een vrij behoorlijke schutting stond of moet gestaan hebben. Ik kan

enkel vermoeden dat na de vele jaren dienst de omheining hier en daar wat van zijn pluimen verloren heeft en dat de lichtdichtheid nu niet overal meer gegarandeerd is. Niet proefondervindelijk vastgesteld evenwel.

Mijn plan om de set van Peggy Peg nu eens te kunnen uittesten viel omwille van verschillende redenen in het water. Ja, water was één van de redenen (regen). Hoewel de ondergrond erg aanlokkelijk leek om er enkele schroefbouten in te jagen ben ik nooit in dat stadium geraakt. Peggy Peg is de hele tijd netjes opgeborgen gebleven en wacht nog steeds op een gelegenheid om uitgetest te worden.
Trouwens, lees ik net dat ik best ook een soort hamer bij me zou moeten hebben om de aluminium schroefbouten in de grond te heien. Dat was sowieso een vergetelheidje mijnerzijds.
Wat wel goed werkt zijn de kurken stoppen die ik vakkundig onder de ruitenwissers positioneer. Die beletten namelijk dat de ruitenwissers door de zon en de warmte aan het glas zouden kleven. Wanneer je niet sneller dan 50 km/u rijdt dan vallen de kurken netjes in de afvoergoot van de cabine en kan je ze later recupereren. Op de autosnelweg echter krijgt de achterligger een stuk kurk te verwerken en dien je je setje later weer aan te vullen. Maar laat dat de pret niet bederven want we geraken gemakkelijk aan kurken. Mevrouw A heeft altijd wel een voorraadje wijnflessen binnen handbereik.

Op het domein van het Vossenhol rijden enkele treintjes, voortgetrokken door een landbouwtractor en volgeladen met joelende kinderen. De bestuurder van die tractor vindt het nodig om steevast een ommetje te maken aan de andere kant van de straat, waar de campers geparkeerd staan, om de kinderen al kennis te laten maken met de mogelijkheden die een motorhome hen in hun verdere leven te bieden heeft. Telkens die bende dan voor mijn deur passeert voel ik me een beetje als een aap in de zoo die begluurd wordt. Ik verwacht dan ieder moment dat één van die jochies een banaan naar me zal gooien. Wat trouwens niet gebeurd is.
Om er nog meer feeststemming in te brengen storten enkele strategisch geplaatste megafoons tijdens het rijden ook het muzikaal geweld van de plaatselijke hoempa band over iedereen in de wijde omgeving uit.
Waarom het treintje het omheinde textielloze domein niet oprijdt maar zedelijk net voor de oprit rechtsomkeer maakt en terug richting straat puft is me niet geheel duidelijk.

Het domein van het Vossenhol heeft ook een kinderspeeltuin en een zwembad(je). Ik voel daar weinig voor, zowel voor de speeltuin als voor het zwembad. Wie weet welke ziektes je daar oploopt. Tijdens onze laatste uitstap naar Frankrijk ben ik terug gekomen met voetschimmel, met dank aan de openbare douches aldaar, van dewelke mevrouw A me steevast verplicht gebruik te maken.
Voorts is er op het domein van het Vossenhol niet zo veel te beleven. Ideaal voor camperaars die voor hun mobiele huisje op een grasperkje onder een luifel gezeten hun dagen willen slijten, maar mevrouw A en meneer B houden er andere gewoontes op na. Wij willen wel wat zien van de culturele geneugtes die de streek te bieden heeft en een dagje in de tuin zitten kunnen we thuis ook. We gingen dus driftig op zoek naar alternatieven. En die vonden we ook.

Sinds een tijd is alle openbaar vervoer in het GHL gratis voor iedereen. Dankjewel vrienden in het GHL. We stellen dit zeer op prijs, en zeker omdat jullie geen onderscheid maken tussen Lëtzebuergse belastingbetalers en bezoekers, zoals wij. Werkelijk gratis voor iedereen.
Meneer K en mevrouw C hebben dit soort probleem niet want zij zijn fervente fietsers en vinden er ook niks beter op dan op stap te gaan met hun fietsen. Meneer B fietst ook wel graag een eindje, maar hij ziet er ongelofelijk tegenop om die ondingen telkens weer uit de “garage” te halen en ze er achteraf weer terug in te wurmen. Nee, als het effe kan dan laat ik onze fietsen met veel plezier thuis achter want dat scheelt een hoop extra gewicht en werk tijdens de reis.
Meneer B heeft het geluk dat hij in deze min of meer zijn veto kan stellen want hij laadt de fietsen niet in de garage vóór vertrek en mevrouw A blijkt hiertoe niet in staat, dus de fietsen blijven thuis. De hond evenwel die gaat wel mee. En nu mevrouw A een gemakkelijke en niet al te zware hondenkar op de kop heeft kunnen tikken komt het doembeeld van de fietsensaga weer de kop opsteken. Maar, we zijn zo ver nog niet.

Dochter E houdt wel van een stevige dagmars en ze maakt er een punt van om iedere dag haar aantal kilometers af te malen. Meneer B is nooit een doorgedreven wandelaar geweest en voor zover bekend mevrouw A ook niet. Onze verplaatsingen doen we, en zeker op onze leeftijd nu, veelal gemotoriseerd. En vermits dochter E eerst de bus neemt om tot aan vertrekpunt te komen vond meneer B het een puik idee om even te spieken en te zien hoe zij het voor mekaar bracht om op een Lëtzebuergse bus te geraken. Kwestie van niet als een volslagen oen over te komen wanneer het onze beurt is. Iets wat u lezer, ongetwijfeld begrijpt. Mevrouw A is er namelijk voor gekend om bij het nemen van het openbaar vervoer verkeerde handelingen te stellen (dit zou onderwerp kunnen zijn van een apart verslag) en meneer B vindt dit over het algemeen genomen nogal gênant.
Hebben we gelijk ook aan de (trouwens zeer vriendelijke) busbestuurster gevraagd of ze het erg zou vinden als ook een hond gebruik zou maken van het gratis openbaar vervoer in Lëtzebuerg. En jawel hoor, dat kon zonder probleem. Enkel grote honden zouden dan wel een muilkorf moeten dragen, maar meneer B beschouwt de hond van mevrouw A als een kleine hond, dus muilkorf duidelijk overbodig.
Zo, dochter E uitgezwaaid en meneer B komt met het goede nieuws naar mevrouw A gelopen, die ook laaiend enthousiast wordt en plannen worden gesmeed om de hoofdstad te bezoeken. Dit wordt een trein-tram-busdag, zoveel is zeker.

Toen daags ervoor het blauwe tracking-bolletje op de smartphone van meneer K aangaf dat dochter E het station van Ettelbrück naderde, komende van Brussel, wilden we haar de busrit naar het Vossenhol besparen omdat ze aan het station nog bijna een uur zou moeten wachten op een bus (gratis vervoer heeft ook een keerzijde merkten we) besloten we om haar aan het station af te halen met de camper van meneer K.
Het was meneer B in eerste instantie niet geheel duidelijk waarom meneer K er zoveel prijs op stelde dat meneer B hem zou vergezellen tijdens het ritje van een kwartier van het Vossenhol naar het station van Ettelbrück, maar beetje bij beetje werd duidelijk dat meneer K de fijne details van een GPS nog niet helemaal onder de knie heeft. Later werd hiervan nogmaals het bewijs geleverd en meneer B begint nu wat beter te begrijpen waarom er steeds aan hem gevraagd wordt om als eerste te rijden wanneer

we gezamenlijke verplaatsingen maken. Ook de voortdurende interventies van mevrouw C tijdens het rijden maken dat het volgen van de door de GPS geplande route net iets uitdagender wordt. Meneer B begrijpt die situatie volkomen. Hij heeft namelijk zelf ooit, in de buurt van Barcelona, mevrouw A uit de motorhome gekieperd en ingewisseld voor mevrouw K, waarna zowel meneer B als mevrouw A tot rust kwamen. Je gezelschap toen werd door mij zeer op prijs gesteld, mevrouw K, waarvoor nog steeds dank.

Meneer B was dus al min of meer vertrouwd met de omgeving van het station van Ettelbrück en vermits men er geen kaartje meer diende te kopen zou, theoretisch althans, enkel het nemen van de juiste trein nog een obstakel kunnen vormen.
Maar, door dom toeval, geluk, of inbreng van de een of andere voorzienigheid, lukte het ons wonderwel om des anderendaags op de juiste bus richting Ettelbrück te stappen en daarna op de juiste trein richting Luxemburg City. Wat wel enige verwondering wekte was het feit dat we niet op een Lëtzebuergse trein stapten maar verdorie op een Belgische. Blijkbaar beschouwt België het GHL nog steeds als wingewest en boemelt de trein ongegeneerd van Brussel naar Luxemburg City en neemt nog enkele haltes in Lëtzebuerg mee onderweg, nu ze er toch zijn.

Waar noch meneer B, noch mevrouw A rekening mee gehouden hadden was dat we beiden nog nooit in de stad geweest waren en er geen flauw benul van hadden van waar we nu best naartoe zouden gaan.
Maar, zoals in elk zichzelf respecterend toeristisch aanbod gingen we er na een tijdje wat doelloos rondgewaald te hebben van uit dat er toch zoiets als een Office de Tourisme, of hoe men het daar ook moge noemen, zou moeten bestaan in de stad.
En jawel, Chinees brengt raad. Niet alleen het eten was er lekker, een van de jolige dames aldaar wist ons in geuren en kleuren uit de doeken te doen hoe we best “ergens” in het centrum zouden geraken en daar zou dan toch wel een toeristen info kantoor of zo iets dergelijks moeten gelegen zijn (*spoiler alert: onderaan deze tekst vinden jullie het adres van het City Tourist office*).
Bleek dat we terug naar het station moesten stappen en daar tram T1 nemen en die zou ons naar het stadscentrum brengen. Afstappen aan de halte Hamilius zou ons erg dicht bij ons doel moeten brengen. De leuke jongedame drukte ons ook nog op het hart dat we aan die halte naar rechts zouden moeten gaan om pal in het centrum uit te komen, waarvan akte.
Deze richtlijnen die ook door de omstaande andere bereidwillige dames in het restaurant deels in het Chinees werden gegeven bleken evenwel vrij accuraat te zijn.
Na enkele bevragingen aan locals, of tenminste lui waarvan we dachten dat het locals waren, zijn we inderdaad bij het toerisme bureau terechtgekomen waar men ons prompt een folder in de hand drukte (zeer vriendelijke jongedame aan de balie trouwens) waarop zowaar een plattegrond van de stad prijkte met een uitgestippelde route en bijhorende beschrijving.
We hebben deze route inderdaad ook grotendeels gevolgd, maar er niet zo veel van opgestoken. Was er niet veel op te steken of misten we enkele belangrijke details, wie zal het zeggen. We vermoeden evenwel dat we wellicht toch wel de belangrijkste bezienswaardigheden onder ogen gekregen hebben en dat we hier en daar toch wel een woordje ter verduidelijking hebben meegekregen.

Onze terugreis verliep net zo vlot als de heenreis, maar dit was voor een groot deel eraan te danken dat het eindpunt van onze rondwandeling vlak bij de halte lag waar de tram richting station stopte. Mevrouw A wist dit reeds van ver feilloos te herkennen, wat ons ongetwijfeld ettelijke kilometers zwerven heeft bespaard. En nu we het klappen van de zweep kenden op zowel tram, trein als bus verliep onze verplaatsing rimpelloos.
Tot algehele tevredenheid van meneer B (en van mevrouw A wellicht ook) konden we ditmaal plaats nemen in een Lëtzebuergse trein. Kwestie van de sfeer op te snuiven. En die verschilt niet wezenlijk van die op de Belgische trein dien ik te vermelden.

Na enkele dagen hielden we het Vossenhol voor bekeken en verkasten we naar Wiltz, een stadje daar ergens in de buurt. Op een boogscheut van het Vossenhol in feite.
Nu herinner ik me het niet meer precies hoe het kwam, maar bleek plots dat meneer K resoluut het voortouw nam met zijn camper en ik hem slechts diende te volgen. Rijdt wel een pak aangenamer dan steeds weer op die GPS te moeten letten stel ik vast.
Toeval wil dat we beiden met dezelfde software op onze GPS zitten. De versie van meneer K is, vanzelfsprekend, recenter dan mijn versie, maar een GPS geraakt hoe dan ook wegwijs uit de vele mogelijkheden en ons eindpunt was tenslotte hetzelfde.
Hetzelfde?
Nee. Dien ik toch wat te nuanceren.
In de loop der jaren heb ik gemerkt dat een GPS dan wel een adressenbestand heeft, maar dat die adressen soms wat vrijelijk geïnterpreteerd worden door de software van de GPS. Het zit hem vaak in de details, maar die details kunnen je soms zuur opbreken.
Wat meneer B steevast doet (tot groot ongenoegen van meneer K en mevrouw A) is informeren naar de coördinaten van onze eindbestemming. Als een GPS soms als eens een adres naar eigen inzicht wil interpreteren, dan wordt dit, wanneer men coördinaten ingeeft, al heel wat beperkter. Voor ieder punt op aarde bestaat er namelijk maar één enkele set van coördinaten.
Als ik beschik over een laptop mét internet (gebeurde soms in het verleden, maar is meer waarschijnlijk in de toekomst) dan ga ik even zien op Google Maps waar precies we naartoe stevenen en met een klik van de rechter muisknop tover ik de coördinaten tevoorschijn. Nu, beste vrienden, dát kan niet missen.
Wat wel kan missen is dat die coördinaten in graden, minuten en seconden kunnen opgegeven worden (zoals toentertijd op school geleerd), maar tegenwoordig eerder als een decimale voorstelling gegeven worden. En, die decimale voorstelling is ook gemakkelijker in te geven. Mevrouw A had in het verleden een hele poos niet door dat ze me de graden, minuten en seconden dicteerde in plaats van de decimale aanduiding en we kwamen daardoor af en toe op de meest gekke plaatsen uit. Maar in die gevallen niet daar waar we hoorden te zijn. Dit werd dan voor het gemak aan mijn onkunde toegeschreven of aan de gebrekkige kwaliteit van mijn low-budget-GPS. Ik kan jullie evenwel verzekeren dat wanneer de coördinaten in de juiste vorm doorgegeven worden en ook zo ingevoerd in de GPS, het dingetje ons feilloos naar onze bestemming brengt. Enkele ronde punten niet te na gesproken, want die duiken om de haverklap op uit het niets en de GPS heeft daar niet altijd weet van.

Meneer K is dus voorstander om voor de bestemming land, postcode, straatnaam en straatnummer in te geven en dit wil wel eens aanleiding geven tot interpretaties van ofwel meneer K, of mevrouw C of de GPS, waardoor het einddoel niet steeds het

beoogde einddoel is.
Wat ook nog van invloed is, is dat zowel mevrouw C als mevrouw A tijdens het rijden extra richtlijnen geven over de te volgen route en die wil wel eens willen afwijken van hetgeen de GPS voorstelt. Meneer B volgt meestal (niet altijd) deze extra richtlijnen, maar meneer K wil deze wel eens in vraag stellen wanneer ze ontspruiten aan de interpretatie van mevrouw C. Met de nodige geanimeerde gesprekken tot gevolg.
Nu, mevrouw C en meneer K, als jullie menen dat deze discussies niet plaatsvinden tussen mevrouw A en meneer B, dan moeten jullie je mening snel en grondig bijstellen. Een GPS drijft de beste families uit mekaar tijdens een autoritje. Dat is een feit.
Wat ook een feit is, is dat tijdens deze rit, zolang jullie op kop reden, de weg die jullie volgden toch wel wat afweek van de weg die mijn GPS voorstelde. Geen zorg echter want zo komen we nog eens ergens en krijgen we dingen te zien die we anders niet te zien zouden krijgen. Niet dat we die dingen altijd wel willen zien, maar toch.

Het verbaasde ons dan ook toen jullie op een gegeven ogenblik plots rechtsomkeer maakten, of tenminste toch de neus van de motorhome resoluut 180 graden draaiden terwijl jullie op de goede weg en in de goede richting reden. Gelukkig hadden jullie dat manoeuver goed ingeschat en was er voldoende plaats waar we ons beider campers even aan de kant konden zetten om te overleggen. Meneer B vond dat we nog steeds op onze bestemming konden toekomen als we gewoon rechtdoor waren gereden, dus er was van zijn kant wel enige verbazing toen het leidende team daar plots anders over besliste.
Waarop mevrouw C dan suggereerde dat, naar aloude gewoonte, meneer B, geassisteerd door mevrouw A de leiding zou nemen en dat het andere team dan maar zou volgen. Meneer B begrijpt niet goed dat jullie dat risico willen nemen daar hij erom gekend staat om instructies van de GPS (of van mevrouw A) af en toe te negeren of over het hoofd te zien met alle gevolgen van dien. Maar dat wisten jullie al uit het verleden. Ik meen me te herinneren dat we enkele jaren geleden ooit driemaal voorbij dezelfde kerk, inclusief trouwpartij, gereden zijn vooraleer de knoop doorgehakt was en we wisten waar naartoe. Dit tot groot jolijt van de trouwers en hun gevolg.

Meneer B vond het nu een erezaak om verder een foutloos parcours af te leggen en ons beider voertuigen zonder omwegen naar onze bestemming te leiden. En om de een of andere reden lukte dat ook nog. Meneer B verbaasde zichzelf. Iets wat de laatste tijd wel meer gebeurt. Net wanneer je begint te denken dat het allemaal niet meer lukt stel je onverwacht vast dat soms, af en toe, dingen toch nog verlopen zoals je ze in gedachten had. Er is dus nog een sprankeltje hoop.
Buiten dat we ter plaatse nog gehinderd werden door 1) een betonmixer die de weg grotendeels blokkeerde en 2) een vrachtwagen die de weg helemaal blokkeerde waren we toch nog de eersten die die dag de camperplaats bereikten. Helemaal rustig was het er niet want net toen waren er wegenwerken en had iemand het in zijn hoofd gehaald om de weg met een diamantzaag met luidruchtige tweetaktmotor te lijf te gaan en moesten zo nodig de hele tijd vrachtwagens met veel misbaar voor onze neus passeren. In de late namiddag was er ook nog een afscheidsfeestje wat verderop van een bende hardhorige kinderen die daar op kamp waren zodat we vreesden dat dit kabaal nog de hele nacht zou verdergaan, maar dat bleek dan gelukkig niet het geval.

Dochter E ging op pad om weer eens wat kilometers te voet af te malen, meneer K en mevrouw C tooiden zich in rennersuitrusting en stoven weg op hun fietsen, ons (mevrouw A en meneer B) ietwat verdwaasd achterlatend.
Gelukkig was het centrum van Wiltz (want daar zaten we nu) niet veraf en konden de achtergeblevenen het stadje te voet verkennen. We onthouden vooral dat de stad erg steile straten telt maar wel een paar leuke terrasjes heeft. Als je er geraakt tenminste.

‘s Avonds stelde meneer K vast dat er iets mis was met de oplader van de batterij van de e-bike van mevrouw C. De hulp van meneer B werd ingeroepen want meneer K wist nog vanuit een ver verleden dat meneer B steeds gewapend met een multi-tester op pad gaat (weest voorbereid, gij goddeloze).
Na enige pogingen en nadat meneer B vastgesteld had dat hij de pinnen van de meetdraden niet diep genoeg in zijn tester had gestoken kwam hij tot de conclusie dat de batterijlader de geest gegeven had. Gedaan met de pret. Voor mevrouw C tenminste want meneer K heeft lak aan die elektrische toestanden en verplaatst zich uitsluitend op spierkracht. Eigen spierkracht dan nog wel. Mevrouw C vond dat ze recht had op elektrische ondersteuning in haar poging om meneer K bij te houden tijdens het fietsen en besloten werd dan maar om de fietsvakantie te beëindigen. Het wandelen echter kon nog wat doorgaan want dat vereist geen elektriciteit. Besloten werd om koers te zetten naar België en meer bepaald naar de *Barrage de Nisramont*. En daar is een wandelpad om “u” tegen te zeggen.

Omdat er net die dag de laatste tijdrit plaatsvond in De Ronde Van Frankrijk zakten mevrouw A en meneer B wat eerder af naar België. Zij hadden hun obligate inkopen in Luxemburg reeds achter de rug en waren bereid de voorhoede te vormen van de volksverhuizing naar de Barrage de Nisramont en ze hadden een satellietschotel met bijhorende TV ter beschikking, wat het leed ook ietwat verzacht want zo konden ze de tijdrit live volgen. Ze waren wel verwittigd dat het er in de namiddag en zeker tot 4 uur, aanschuiven geblazen was om een plaatsje te vinden op de parking van het stuwmeer. We wisten uit een vorige ervaring dat er verkeersborden E9h - *Parkeren uitsluitend voor kampeerauto's*, stonden opgesteld, maar dat autobestuurders die vierkant en ongestoord aan hun laars lappen.

Hierboven dus het bewuste verkeersbord.
Aan de overzijde van de straat is er een parking exclusief voor autocars, maar ook dat verkeersbord wordt vrij en vrolijk genegeerd door de autobestuurders.
Natuurlijk dat meneer B bij aankomst ietwat geïrriteerd was bij het aanschouwen van zoveel onrecht en hij plaatste zijn motorhome ostentatief in het midden, tussen twee

rijen fout geparkeerde wagens met de bedoeling ze het leven zo zuur mogelijk te maken.
Dat laatste lukte maar deels, zeker toen een bevallige jonge dame in het Nederlands (Vlaams) heel ootmoedig vroeg of hij zijn camper alsjeblief een beetje wilde verzetten zodat zij weg kon rijden. Dat, en haar poeslieve glimlach, waren voldoende voor meneer B om haar vrije doorgang te verlenen. (Spiritus promptus est, caro autem infirma)
(*taakje: dit laatste zoek je zelf maar op wat het wil zeggen*)

Volgens meneer K, een kenner ter zake, zou er een gaatje (*loophole*) zijn in de opstelling van de verkeersborden zodat automobilisten, als ze de juiste weg volgen, ongestraft kunnen parkeren op het voor campers voorziene perceel.
Niet dat de politie iemand zou verbaliseren. Ik denk dat je daarvoor al verschillende mensen zou moeten omver gereden hebben of je schoonmoeder vastgebonden gedumpt hebben in het stuwmeer. En zelfs dan nog.
Anderzijds is deze laksheid natuurlijk ook mooi meegenomen als je zelf niet voor de volle honderd percent correct geparkeerd staat. Niet dat wij fout geparkeerd stonden, verre van. Of toch zo goed als.
Voor zij die geparkeerd staan op de parking voor autocars is er geen excuus. In hun voordeel speelt wel dat er geen autocars toekomen aan het stuwmeer.
Maar, zowat rond 7 uur ‘s avonds is het hele terrein zo goed als leeg en kan je kiezen waar je wil staan. Probleem opgelost want wij gingen daar toch overnachten.

De volgende dag evenwel waren er verschillende pogingen van automobilisten om de camper van meneer B klem te zetten met hun wagen, wat evenwel stuitte op een verontwaardigd en beslist veto van de kant van meneer B.

Rond het stuwmeer en de rivier die het meer voedt kronkelt er een wegeltje dat naar verluidt een uitdaging is, zelfs voor de wat meer ervaren stappers. Dertien kilometer klimmen en dalen over niet altijd even fraaie ondergrond. Zoon en schoondochter van meneer B hadden in de herfst van vorig jaar het traject reeds afgestapt en konden enkel maar beamen dat het geen makkie was.
Meneer B, die zelden een uitdaging uit de weg gaat, voelde zich geviseerd en op Crocs, gewapend met een camera, heeft hij de tocht aangevat. En hij heeft de top bereikt.

OK, toegegeven, het was maar 10 minuten stappen, maar toch, dat er een zekere inspanning mee gepaard ging valt niet te ontkennen.

Hieronder dan de coördinaten van de plaatsen waar we overnacht hebben.
De getallen tussen haakjes zijn de decimale coördinaten. Die kan je zo ingeven in je GPS (als je weet hoe).

Camping Fuussekaul, 4 Fuussekaul, 9156 Esch-Sauer, Luxemburg
(49.87858, 5.99289)

Luxembourg City Tourist Office, 30 Pl. Guillaume II, 1648 Luxembourg
(49.61064, 6.12990)

Aire Du Campingcar, Campingstrooss, 9550 Wiltz, Luxemburg
(49.97176, 5.93441) (En als je het bovenstaande adres eens goed bekijkt dan weet je ook meteen waarom meneer B liever de coördinaten heeft)

Barrage de Nisramont, Nisramont, 6983 La Roche-en-Ardenne
(50.14119, 5.67093) (weerom blijkt hier het voordeel van coördinaten ten opzichte van het adres)
De volgende parkeerplaats voor motorhomes is 10 m verderop, maar dit staat niet meer als dusdanig aangegeven met een specifiek verkeersbord. Wel duidelijk te zien op Google Maps daar het vrij grote vakken betreft op de parkeerplaats.
(50.14154, 5.67091)

<u>Weetje betreffende coördinaten in Europa:</u>

De coördinaten hierboven zijn steeds geordend volgens noorderbreedte en oosterlengte, en in die volgorde.
Maar, de nulmeridiaan loopt pal door Frankrijk, wat betekent dat plaatsen in west Frankrijk, die dus links van de nulmeridiaan liggen, niet aangegeven worden volgens de oosterlengte, maar volgens de westerlengte. De kans dat je dit dan even dient aan te passen in je GPS is reëel of je dient de lengtegraad in te geven beginnende met een minteken. De kathedraal van Rennes ligt dan bv op deze coördinaten: 48.11329, -1.68363.
Dat je met de camper tijdens een uitstap naar Frankrijk de evenaar zou oversteken is onwaarschijnlijk, maar in dat geval zou je Kinshasa bv vinden op -4.41429, 15.28702. Die ”-4” wil dan zeggen dat je op min 4 graden noorderbreedte zit, ‘t is te zeggen op 4 graden zuiderbreedte.
Onder de evenaar, wanneer je je je links van de nulmeridiaan bevind, zit je in de zee, dus dat wordt nog onwaarschijnlijker met een camper.

En tot hier dan mijn beknopte relaas van onze laatste uitstap.

(dit verslagje telt iets meer dan 5000 woorden, dus goed voor 5 foto’s, meneer K)